

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88

www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

20 вересня 2022 року

Слідчий 1 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України молодший лейтенант юстиції Демчик Ольга Володимирівна розглянувши матеріали кримінального провадження внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022000000000328 від 24 червня 2022 року, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276-279 КПК України,-,

ПОВІДОМИВ:

Єфремову Олексію Михайловичу,
26.03.1972 року народження, уродженцю
міста Макіївка Донецької області,
громадянину України, зареєстрованому
за адресою: м. Донецьк,
пр. Комсомольський, буд. 31, кв. 46,
раніше не судимого,

про те, що він обґрунтовано підозрюється у вчиненні пособництва державі-агресору, тобто в умисних діях спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом: реалізації чи підтримки рішень та дій окупаційної адміністрації держави-агресора; підготовки та передачі активів окупаційній адміністрації держави-агресора.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Єфремов О.М.

Згідно з Конституцією України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями

1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Усупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир Путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, РФ та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній

території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є РФ.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх

зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом РФ від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2, 3 зазначеного Договору РФ зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статі 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території.

До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Реалізуючи злочинний план, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент РФ направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил (далі – ЗС) РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року приблизно о 5 годині ранку президент РФ публічно оголосив про рішення розпочати повномасштабну військову агресію проти України.

У подальшому, Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. В подальшому строк дії воєнного стану продовжено Указами Президента України №133/2022 від 14.03.2022, № 259/22 від 18.04.2022, № 341/2022 від 17.05.2022, №573/2022 від 12.08.2022 – востаннє з 05 години 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Так, 24.02.2022 військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії із застосуванням зброї незаконно вторглись на територію України через державні кордони України в Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, Запорізькій, Київській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, після чого здійснили окупації

частини території України, в тому числі і м. Мелітополь, Запорізької області, яке було захоплено 26.02.2022.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022, далі за текстом – Закон №1207-VII), тимчасово окупована російською федерацією територія України є невід’ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов’язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація російською федерацією території України, визначених ч. 1 ст. 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для Російської Федерації жодних територіальних прав.

За державою України, територіальними громадами сіл, селищ, міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб’єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, у тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходяться на тимчасово окупованій території.

Відповідно до п. 7 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована РФ територія України (далі – тимчасово окупована територія) – це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону № 1207-VII, окупаційна адміністрація Російської Федерації – сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб’єктів адміністративних послуг.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв’язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Запорізької області.

Відповідно до Наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово

окупованих територій України №75 від 25.04.2022 (у редакції наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України №169 від 27.07.2022) «Про затвердження Переліку територіальних громад, які розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 23.07.2022» територія Запорізької області, а саме Веселівська селищна територіальна громада, Кирилівська селищна територіальна громада, Костянтинівська сільська територіальна громада, Мелітопольська міська територіальна громада, Мирненська селищна територіальна громада, Новенська сільська територіальна громада, Новобогданівська сільська територіальна громада, Нововасилівська селищна територіальна громада, Новоуспенівська сільська територіальна громада, Олександрівська сільська територіальна громада, Плодородненська сільська територіальна громада, Приазовська селищна територіальна громада, Семенівська сільська територіальна громада, Терпіннівська сільська територіальна громада, Чкаловська сільська територіальна громада, Якимівська селищна територіальна громада перебувають в тимчасовій окупації.

Після окупації зазначених територій Запорізької області, представниками збройних формувань російської федерації фактично було узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій ними території області шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління у всіх сферах життєдіяльності громади міста, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного та психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення, в тому числі шляхом незаконного позбавлення волі діючих представників органів державної влади України та місцевого самоврядування.

Разом з тим, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше ніж 05.05.2022, представниками збройних формувань Російської Федерації всупереч законного порядку встановленого Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими діючими нормативно-правовими актами, на тимчасово окупованій території Мелітопольської міської територіальної громади, Мелітопольського району, Запорізької області цілеспрямовано було створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією окупаційну адміністрацію – «Военно-гражданская администрация Запорожской области», в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території Запорізької області та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

При цьому, представники підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів узурпували виконання владних функцій держави, а

також підприємств, установ та організацій на тимчасово окупованій території Мелітопольської міської територіальної громади, Мелітопольського району, Запорізької області, здійснювали підбір кадрів для зайняття посад в незаконних самопроголошених органах, державних підприємствах, у тому числі із числа громадян України, які на той час перебували на вказаній тимчасово окупованій території. Кінцевою метою окупаційних органів, є інтеграція та подальше незаконне включення захопленої частини суверенної держави Україна до складу Російської Федерації.

- У невстановлений досудовим розслідуванням час, однак не пізніше 05.05.2022 представниками окупаційної адміністрації держави-агресора на тимчасово-окупованій території, а саме «Военной-гражданской администрации Запорожской области» серед іншого, створено т. зв. «Государственное предприятие «Мелитопольская железная дорога» з метою налагодження залізничного сполучення із АРК Крим, т.зв. ЛНР і ДНР та в подальшому із залізною дорогою РФ.

У громадянина України Єфремова О.М., обізнаного про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, невизнання РФ поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу Російської Федерації, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці (встановити не виявилось можливим), але не пізніше травня 2022 року, виник умисел на пособництво окупаційній адміністрації держави-агресора з метою завдання шкоди Україні.

У невстановлені досудовим розслідуванням час та місці (встановити не виявилось можливим), але не пізніше травня 2022 року, достовірно знаючи про вищевказані обставини, які є загальновідомим фактом, громадянин України Єфремов Олексій Михайлович, перебуваючи на тимчасово окупованій території – в м. Мелітополь, Мелітопольського району, Запорізької області, реалізуючи свій злочинний умисел з метою завдання шкоди Україні шляхом підтримки рішень та дій окупаційної адміністрації держави-агресора, підготовки та передачі активів окупаційній адміністрації держави-агресора, заручившись підтримкою представників окупаційної адміністрації держави-агресора на тимчасово-окупованій території, а саме «Военной-гражданской администрации Запорожской области», діючи умисно, добровільно зайняв посаду Генерального директора т. зв. «Государственного предприятия «Мелитопольская железная дорога», тим самим реалізував і підтримав рішення та дії окупаційної адміністрації держави агресора направлених на незаконну підготовку та передачу окупаційній адміністрації держави-агресора активів належних АТ «Українська залізниця» розташованих на тимчасово окупованій території Мелітопольської міської територіальної громади, Мелітопольського району, Запорізької області.

25.05.2022 Єфремов О.М., перебуваючи на посаді Генерального директора т. зв. «Государственного предприятия «Мелитопольская железная

дорога» за адресою: 72304, м. Мелітополь, вул. Північно-Літійна, 1) підписав «Приказ «Об правилах тарификации при перевозке грузов ГП «Мелитопольская железная дорога» №4», який було створено на бланку зазначеного підприємства.

У подальшому Єфремов О.М. перебуваючи на займаній посаді та продовжуючи вчиняти суспільно небезпечні дії з метою пособництва окупаційній адміністрації держави-агресору та з метою завдання шкоди Україні у вигляді посягання на територіальну цілісність, державну та економічну безпеку, у червні поточного року, на нараді залізничників в тимчасово окупованому місті Мелітополь Запорізької області заявив, що «РФ прийшла до Запорізького регіону назавжди, тому потрібно наразі прикладати максимальних зусиль керівництву залізниці щодо налагодження руху поїздів транспортного та пасажирського сполучення; першочергово буде здійснено відновлення руху поїздів у напрямку Криму, а саме проведення ремонтних робіт, які б дозволили в першу чергу, забезпечити перевезення сільськогосподарської, металургійної продукції та забезпечення пасажирських військових перевезень; створено так зване «Государственное предприятие «Мелитопольская железная дорога», яке підпорядковане російській залізниці; переглядатиметься структура підрозділів Мелітопольської залізниці та штатний розклад, система оплати праці для працівників залізниці буде переведена за російськими стандартами».

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, 29.06.2022 Єфремов О.М. перебуваючи на посаді Генерального директора т. зв. «Государственного предприятия «Мелитопольская железная дорога», діючи з прямим умислом та усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, реалізуючи свій злочинний умисел спрямований на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора з метою завдання шкоди Україні, підписав так зване «Соглашение № 1 между Государственным Унитарным Предприятием Донецкой Народной Республики «Донецкая железная дорога» и Государственным предприятием «Мелитопольская железная дорога» о взаимодействии при организации железнодорожных перевозок», тим самим незаконно передав активи Регіональної філії «Придніпровської залізниці» належні АТ «Укрзалізниця» окупаційній адміністрації держави-агресора.

Зазначений актив окупаційною адміністрацією держави-агресора використовується для транзиту сільськогосподарської і промислової продукції, будівельних матеріалів та пасажирських перевезень залізничним сполученням із АРК Крим, т.зв. ЛНР і ДНР, що допомагає окупаційній адміністрації держави-агресора вчиняти діяння на шкоду інтересам України.

За таких обставин Єфремов О.М. вчинив пособництво спрямоване на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора у завданні шкоди Україні, шляхом реалізації відповідних незаконних рішень та дій окупаційної адміністрації держави-агресора, підготовки та передачі активу Регіональної філії «Придніпровської залізниці» належного АТ «Укрзалізниця» окупаційній

адміністрації держави-агресора, що призвело до завдання шкоди територіальній цілісності, державній та економічній безпеці України.

Таким чином, Єфремов Олексій Михайлович підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України – пособництва державі-агресору, тобто в умисних діях спрямованих на допомогу окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом реалізації чи підтримки рішень та дій окупаційної адміністрації держави-агресора, підготовки та передачі активів окупаційній адміністрації держави-агресора.

Слідчий 1 відділу

1 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

молодший лейтенант юстиції

Ольга ДЕМЧИК

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Прокурор другого відділу управління процесуального

керівництва досудовим розслідуванням та

підтримання публічного обвинувачення

Департаменту нагляду за додержанням законів

органами безпеки

Офісу Генерального прокурора

Неля ТОДОРЮК

«12» вересня 2022 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний /_____/_____
«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний /_____/_____
«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2022 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:
Слідчий 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
молодший лейтенант юстиції

Ольга ДЕМЧИК